

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/81/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6122261483
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Auxt
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6122261483.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Auxta a členov senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a JUDr. Anny Snopčokovej v právnej veci žalobcu: Ing. Y. G., nar. XX. júla XXXX, bytom I. XXX, XXX XX K., zastúpený: Lex Fortis s. r. o., advokátska kancelária so sídlom Rybárska 7683/2D, 911 01 Trenčín, IČO: 53 559 339, v mene ktorej koná advokátka a konateľka Z.. S. G., proti žalovanej: H. H., nar. XX. júla XXXX, bytom S. V. XXXX/XX, XXX XX Lučenec, o zaplatenie sumy 36.032,70 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 10C/34/2022-123 zo dňa 05. októbra 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 10C/34/2022-123 zo dňa 05. októbra 2022 vo výrokoch I. a III. **p o t v r d z u j e.**

II. Žalovaná **j e p o v i n n á** zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec (ďalej „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 36.032,70 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 36.032,70 Eur od 26. marca 2021 do zaplatenia, všetko v lehote 30 dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

1.1. V odôvodnení rozsudku konštatoval skutkový a právny základ uplatneného nároku, ktorým sa žalobca domáhal od žalovanej zaplatenia sumy 36.032,70 Eur s príslušenstvom z právneho titulu vyplývajúceho zo zmluvy o pôžičke uzatvorenej ústnou formou, na základe ktorej žalobca požičal žalovanej sumu 1.200.000,- Sk (39.832,70 Eur) pričom splatnosť pôžičky dohodnutá nebola, ktorá suma bola príkazom na úhradu do tuzemska zo dňa 08. septembra 2008 poukázaná na účet žalovanej č. 6763340000/1111, t. j. IBAN: SK19 1111 0000 0067 6334 0000. Uplatnená pohľadávka žalobcu predstavuje rozdiel medzi sumou poskytnutou a čiastkovými úhradami žalovanej spolu v sume 3.800,- Eur.

1.2. Ďalej v odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná tvrdila, že nie je pravdou, že by medzi ňou a žalobcom bola uzavretá akákoľvek zmluva o pôžičke. Žalobca bol jej priateľ cca v rokoch 2006 - 2010, vždy boli medzi nimi korektné vzťahy. V čase ich zoznámenia žalobca riešil majetkové pomery medzi ním a bývalou manželkou. Sám z vlastnej vôle sa rozhodol jej darovať finančné prostriedky, pretože nemal dobré vzťahy ani s vlastnými deťmi. Vtedy sa dohodli, že v prípade potreby mu ona poskytne financie. Z poskytnutej sumy sa financovala rekonštrukcia chalupy žalobcu. Uviedla

tiež, že nevie preukázať svoje tvrdenia žiadnymi dôkazmi a je presvedčená, že ani žalobca. Bola medzi nimi len ústna dohoda na základe ich niekoľkoročného blízkeho vzťahu, nakoľko si dôverovali.

1.3. Uplatnený nárok súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 35 ods. 1, 2 a 3, § 51, § 451 ods. 1 a 2, § 489, § 563, § 628 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „občiansky zákonník“). Z odôvodnenia rozsudku okrem iného ďalej vyplýva: „... Žalobca F. Y. G. a jeho bývalá manželka Y. G. uzatvorili dňa 11.07.2008 dohodu o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (č.l. 8 spisu), ktoré BSM zaniklo právoplatnosťou rozsudku o rozvode manželstva Okresného súdu Trenčín sp. zn. 14C/66/2005 zo dňa 17.01.2007. V zmysle čl. III sa bývalá manželka žalobcu zaviazala vyplatiť žalobcovi na vyrovnanie podielov sumu 1.200.000,- Sk (39.832,70 Eur) v lehote do 31.07.2008 prevodom na jeho účet č. 6763340000/1111. Ako vyplýva z príkazu na úhradu do tuzemska v Tatra banke, a.s. (č.l. 7 spisu), dňa 08.09.2008 bola z účtu príkazcu č. 2612723209 - G. Y. poukázaná na účet č. 6763340000/1111 poukázaná suma 1.200.000,- Sk.

Z predloženej e-mailovej komunikácie medzi žalobcom (adresa a@b.c <mailto:a@b.c>) a žalovanou (adresa katkaXXXX@azet.sk <mailto:katkaXXXX@azet.sk>) vyplýva, že dňa 30.09.2014 o 13:44 hod. žalobca zaslal žalovanej správu, v ktorej sa okrem iného uvádza: "Naposledy, keď si sa ozvala, napísala si, že v septembri určite prídeš. Tak som čakal, že sa ozveš a stále nič. Alebo si to napísala iba preto, aby si si zo mňa urobila srandu? Na nedeľu 26.10. som nasiel zajazd do múzei vo Viedni. Porozmysľaj, či by si nemala zaujem ísť tam so mnou a daj vedieť. Telefón mam stále pri sebe.". Žalovaná dňa 06.10.2014 o 20:53 hod. odpovedala nasledovne: "Y. prídem určite aby som sa dohodla o určitých veciach, určite dám veci do poriadku."

Dňa 25.07.2017 o 17:58 hod. zaslal žalobca žalovanej e-mail: "Ako ta mam požiadať, aby si sa ozvala a povedala mi ako riešiš situáciu, ktorú si spôsobila. Ako to chceš všetko riešiť a tiež kedy?". Žalovaná dňa 27.07.2017 o 10:08 hod. odpovedala: "do konca roka to doriešim určite".

Dňa 28.02.2019 o 13:21 hod. žalobca zaslal žalovanej e-mail, v ktorom sa okrem iného uvádza: "Ahoj Katka, volal som ti, ale stále je moje číslo u teba zablokované. Dnes mi volala tá pani, ktorá mi slubila, že by ti pomohla s tým uverom. Pýtala sa či to máš už vybavené. Povedal som jej že si potrebujúš dať do poriadku rozvod ako si mi ty povedala. Ale ona povedala že uver sa dá vybaviť aj bez toho. Každý aj v manželstve si zodpovedá za svoje úvery samostatne. Este raz mi pripomenula, aby si jej zavolať a ona ti ponúkne čo ti môže vybaviť, lebo spolupracuje v podstate so všetkými bankami a myslím, že korektné. Ja som jej nevedel dať konkrétne informácie a neviem sa v tejto oblasti ani vyjadrovať a bolo by zbytočné aby som ja robil prostredníka, keď by ste si to mohli vydiskutovať.". Žalovaná dňa 28.02.2019 o 16:24 hod. odpovedala: "Ja som ti včera volala alebo prevčerom keď som zistila že si volal ale si mi nedvihal. Idem po práci do Orange nedalo sa odblokovať tá. Tak idem tam. A neviem kto ti radí ohľadom uveru ale už dávno som nepočula nič také že každý v manželstve je zodpovedný za svoj uver. Kým nebudem rozvedená a nebudem mať majetkoprávne veci v poriadku, neriešim nič. Do konca marca máme mať pojednávanie."

Na súdnom pojednávaní žalobca predložil súdu ďalšiu - jednostrannú komunikáciu - e-mail žalobcu adresovaný žalovanej v období od 18.06.2019 do 05.01.2021, v ktorých sa žalobca domáhal vrátenia peňazí a splatenia dlhu (napr. e-mail zo dňa 23.01.2020: "Presiel ďalší mesiac a zasa si svoj slub - vrátiť mi peniaze nesplnila. A pritom si mi to zasa slubila iba pred týždňom keď som bol za tebou. Zaciť už konečne splácať svoje dlhy voči mne...").

Na pojednávaní žalobca predložil súdu aj sms-komunikáciu medzi stranami sporu v období od 13.08.2019 do 06.01.2021. V tejto komunikácii sa žalobca opakovane pýta žalovanej, prečo sa neozýva, nedvíha telefón, čo poriešila s rozvodom a úverom na vyrovnanie dlhu voči nemu (sms-správa z 27.08.2019), že mu 21. máj prísť peniaze, ale nič mu neprišlo (sms-správa z 27.11.2019), že potrebuje aspoň časť peňazí v septembri, tak ako sľúbila (sms-správa z 03.07.2020), že peniaze sľúbila tento mesiac (sms-správa zo 16.10.2020), ak nesplní sľuby a nevráti dlžné peniaze do konca roka, príde súdne vymáhanie (sms-správa z 24.12.2020) a ak nebude reagovať na správu, budú to riešiť iní a bude to stáť viac (sms-správa z 06.01.2021). Z predloženej komunikácie tiež vyplýva, že žalobca a žalovaná v tejto komunikácii riešia aj svoj partnerský vzťah, keď sa žalobca žalovanej pýta, ako sa jej darí, čo má nové, čo robí, a že mu stále nepovedala, prečo ho nechala. Žalovaná podľa predloženej komunikácie odpovedala žalobcovi len dvakrát, a to dňa 28.11.2019, kedy žalovaná žalobcovi napísala, že ešte nemá

rozhodnutie, má prísť už každú chvíľu, splátku mu pošle na druhý týždeň. Rozpredáva všetko, čo sa dá, aby sa z toho dostala. Tiež má už toho dost. Má pravdu, že dvom je vždy lepšie a takto sa len trápi a je jej to "na figu". Urobila chybu, myslela, že dokáže žiť sama, no čo už. Dňa 03.07.2020 na správu žalobcu, že sa neozýva, ako sa má a že žalobca má možnosť niečo kúpiť, potreboval by aspoň časť tých peňazí, ako to vyzerá, žalovaná odpovedala: "Oki Tibor". ...".

1.4. „... V danom prípade nebolo sporné a žalovaná to ani nespochybňovala, že prijala sumu 39.832,70 Eur (1.200.000,- Sk). Keďže strany sporu neuzatvorili zmluvu v písomnej forme, súd pri skúmaní zmluvy nemohol vychádzať z jazykového písomného vyjadrenia vôle strán, pričom žalobca tvrdil, že išlo o zmluvu o pôžičke a žalovaná, že išlo o darovanie (resp. kompenzáciu za všetko, čo žalovaná žalobcovi kúpila alebo dala). Spor teda nastal ohľadom právneho titulu poskytnutia finančných prostriedkov. Súd preto skúmal, či boli finančné prostriedky poskytnuté titulom pôžičky alebo titulom daru a v prípade, ak sa nepreukázal ani jeden z týchto právnych dôvodov, zisťoval možnosť iného právneho titulu, a to najmä z titulu nepomenovanej zmluvy. Následne pri neunesení dôkazného bremena sa musel vysporiadať s otázkou získania finančných prostriedkov bez právneho dôvodu a vznikom bezdôvodného obohatenia na strane žalovanej...“.

1.5. „... Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že žalobca, ktorý bol povinný preukázať vznik a existenciu zmluvy o pôžičke, nepreukázal, že medzi stranami sporu bola platne uzatvorená zmluva o pôžičke. Dôkazom o tom, že v danom prípade išlo o pôžičku, nie je ani predložená e-mailová a sms-komunikácia. Hoci žalobca sa od žalovanej viackrát domáhal vrátenia peňazí, vyrovnania dlhu voči svojej osobe, zo žiadnej správy nevyplýva, že by žalovaná pôžičku od žalobcu výslovne potvrdila. V e-mailoch žalovaná uvádza, že "príde za žalobcom, aby sa dohodla o určitých veciach", "dá veci do poriadku", "do konca roka to určite dorieši", obsah týchto správ však nesvedčí jednoznačne o tom, že ide o pôžičku, a to aj vzhľadom na nanajvýš súkromnú povahu vzťahu strán sporu a privátny charakter a obsah ich vzájomnej komunikácie, ktorý sa týkal aj osobných a partnerských tém.

Pokiaľ žalovaná v sms-správe zo dňa 28.11.2019 uviedla, že "ešte nemám rozhodnutie, má už prísť každú chvíľu, splátku ti pošlem na druhý týždeň" (č.l. 107 spisu), v tejto súvislosti žalovaná na pojednávaní uviedla, že "sa jednalo o nejakých pár korún, ktoré poslala zase na jej účet žalobcovi nejaká kamarátka, pre ktorú pracoval, ona to vyfakturovala ako sprostredkovanie pracovnej činnosti, z ktorej odvieďa daň a rozdiel poslala žalobcovi, pričom sa jednalo o tieto peniaze". Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že sa jednalo o bežnú prax strán sporu. Aj žalobca prostredníctvom svojej právnej zástupkyne na pojednávaní potvrdil, že žalobca "načierno" pripravoval technickú dokumentáciu pre dve spoločnosti, ktoré mu odmenu zaplatili tak, že žalovaná prostredníctvom svojej živnosti H. H. KK U. vyfakturovala túto činnosť žalobcu, peniaze sa však nedostali žalobcovi ani po odrátaní odvedenej dane. Zo spoločnosti I. v roku 2016 išla suma 1.850,- Eur a v rokoch 2008 - 2010 z firmy P. N., s.r.o. suma 40.000,- Sk, 23.800,- Sk a 1.785,- Eur. Z uvedeného nepochybne vyplýva, že peňažné prostriedky titulom pôžičky nie sú jediné, ktoré by vysvetľovali, z akého dôvodu žalovaná poukazovala žalobcovi nejakú finančnú čiastku (alebo splátku).

Žalovaná od počiatku súdneho konania popierala uzavretie zmluvy o pôžičke a tvrdila, že išlo o finančné prostriedky, ktoré jej boli poskytnuté z titulu darovania alebo ako náhrada za veci, ktoré žalobcovi kúpila alebo dala, za dovolenky, na ktorých s ňou bol, za auto, ktoré mu prenechala na užívanie a za zamestnanie jeho syna. Žalobca podľa jej vyjadrenia tvrdil, že "mu má dávať peniaze, keď videl, že sa už nebude vracat' k nemu do Trenčína". Túto skutočnosť možno nepriamo dovodiť aj z výpovede žalobcu, ktorý uviedol, že ich vzťah so žalovanou trval od roku 2006 do roku 2011, keď však tiež uviedol, že žalovaná "v roku 2013 začala hlásiť, že je chorá, tvrdila, že nemôže cestovať a že potrebuje pokoj, klud, tak ju prestal navštevovať". Ako tiež uviedol, o vrátení peňazí sa začali baviť v roku 2014, kedy už nepochybne bol ich vzťah definitívne ukončený. S ohľadom na tieto skutočnosti dospel súd k záveru, že tvrdená skutočnosť o uzatvorení zmluvy o pôžičke medzi stranami sporu nebola preukázaná. Malo ísť totiž o prejav vôle (žalobcu) adresovaný tomu, komu sa peniaze poskytovali (žalovanej), že peniaze majú byť vrátené, a to pri uzatváraní zmluvy. Je nepodstatné, ako právny úkon charakterizuje osoba poskytujúca peniaze inej osobe a/alebo neskôr ako pri uzatváraní zmluvy, alebo ak dodatočne svoju predstavu o obsahu uzatvorenej dohody jednostranne "zmení". Žalobca v tomto prípade podľa názoru súdu bez pochybností nepreukázal, že existuje jeho subjektívne právo ako veriteľa žiadať poskytnuté peniaze späť z dôvodu povinnosti dlžníka vrátiť požičané peniaze titulom zmluvy o pôžičke. Dôkazné

bremeno týkajúce sa preukázania tvrdenia žalobcu o tom, že so žalovanou platne uzatvoril zmluvu o pôžičke, zaťažovalo žalobcu, ten však dôkazné bremeno o poskytnutí pôžičky neunesol.

1.6. Súd sa preto v ďalšom zaoberal skúmaním, či boli peňažné prostriedky žalovanej poskytnuté z titulu darovania a dospel k záveru, že hoci žalovaná v písomnom odpore proti platobnému rozkazu uviedla, že sám žalobca sa z vlastnej vôle rozhodol darovať jej finančné prostriedky, sama žalovaná na súdnom pojednávaní toto tvrdenie vyvrátila, keď na otázku súdu, či sa jednalo o dar, ako uviedla v písomnom podaní, žalovaná uviedla: "Dar? Nejedná sa o dar, keď to splácate, ja som všetko kupovala žalobcovi, brala som ho na dovolenku, nechala som mu svoje auto, zamestnala som jeho syna, chcela som, aby sa zlepšil jeho vzťah s deťmi.". Na základe toho súd dospel k záveru, že nebolo preukázané ani poskytnutie finančných prostriedkov žalovanej titulom darovania. Súd však musel konštatovať, že žalovaná nepreukázala ani to, že poskytnuté peňažné prostriedky boli nejakou formou kompenzácie za to všetko, čo podľa svojho vyjadrenia žalobcovi kupovala, dala, za dovolenku, na ktorú ho pozvala, automobil, ktorý mu požičala a podobne. V tomto smere žalovaná nijakým spôsobom nepreukázala, že by žalobcovi poskytla nejaké plnenia a v akej hodnote, preto súd nemal osvedčené ani uzatvorenie inej, nepomenovanej zmluvy podľa § 51 OZ medzi stranami sporu, ktorá by bola právnym dôvodom poskytnutia finančných prostriedkov. S poukazom na to, že žalovaná vznik darovacej zmluvy nepreukázala a nepreukázala (a ani netvrdila) ani vznik inej zmluvy, predmetom ktorej by bolo poskytnutie finančných prostriedkov, súd dospel k záveru, že ani žalovaná neunesla dôkazné bremeno ani bremeno tvrdenia.

1.7. Na základe vykonaného dokazovania dospel súd k záveru, že nebolo sporu o tom, že finančné prostriedky vo výške 39.832,70 Eur žalobca žalovanej poskytol a žalovaná ich prevzala, a to bez toho, aby bol medzi stranami dohodnutý, resp. preukázaný tvrdený právny dôvod. Pri absencii právneho titulu musel súd konštatovať, že boli finančné prostriedky poskytnuté žalovanej bez právneho dôvodu, a teda sa na jej strane jedná o bezdôvodné obohatenie. Keďže žalovaná časť uvedenej sumy vo výške 3.800,- Eur žalovanému zaplatila (dňa 03.09.2020 sumu 3.000,- Eur, dňa 04.09.2020 sumu 500,- Eur a dňa 05.01.2021 sumu 300,- Eur), súd zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi zvyšok dlžnej sumy vo výške 36.032,70 Eur...“.

„... Podľa § 563 OZ, ak čas splnenia nie je dohodnutý, ustanovený právnym predpisom alebo určený v rozhodnutí, je dlžník povinný splniť dlh prvého dňa po tom, čo ho o plnenie veriteľ požiadal. V zmysle tohto ustanovenia je bezdôvodne obohatený povinný splniť svoj dlh deň nasledujúci po výzve veriteľa (subjektu, na úkor majetkovej sféry ktorého obohatenie vzniklo). Súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania z istiny od 26.03.2021, keď žalobca preukázal doručenie písomnej výzvy žalovanej dňa 25.03.2021. Žalovaná sa teda dostala do omeškania dňom 26.03.2021. Súd však žalovanú zaviazal na zaplatenie zákonného úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 36.032,70 Eur od 26.03.2021 do zaplatenia, keďže žalobca nepreukázal, že jeho záväzkový vzťah zo zmluvy o pôžičke vôbec vznikol a že vznikol pred 01.02.2013...“.

1.8. „... O splatnosti rozhodol súd v zmysle ustanovenia § 232 ods. 3 CSP, podľa ktorého lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku, pričom súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. V danom prípade dospel súd k záveru, že vzhľadom na okolnosti daného prípadu (výšku priznanej sumy) bolo dôvodné určiť dlhšiu lehotu na plnenie, a to 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V prevyšujúcej časti (úroku z omeškania prevyšujúceho 5 % ročne) súd žalobu ako nedôvodnú zamietol (výrok II.)...“.

„... O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca mal v spore úspech, preto má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu...“.

„... O výške tejto náhrady rozhodne súd po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP)...“.

2. Proti rozsudku okresného súdu vo výrokoch I. a III, podala žalovaná v zákonom stanovenej lehote odvolanie podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) z dôvodu, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní nevysporiadal so všetkými skutočnosťami dôležitými pre objektívne rozhodnutie. Jednoznačne vyhovel žalobcovi a jej

argumenty nevzal pri vyhodnotení dôkazov do úvahy, teda uplatnil čisto svoj subjektívny názor. Ďalej uviedla, že sa vo všetkom pridržiava svojich vyjadrení, ktoré urobila pred súdom prvej inštancie, či už písomne alebo ústne. Žalobca podal žalobu z titulu uzavretej ústnej zmluvy o pôžičke, ktorú skutočnosť od samotného začiatku poprela, pretože medzi nimi k žiadnej zmluve o pôžičke nedošlo. Poukázala na odôvodnenie rozsudku, z ktorého na strane 10 vyplýva, že žalobca bol povinný preukázať vznik a existenciu zmluvy o pôžičke, čo nepreukázal a teda neunesol dôkazné bremeno. Napriek tomu okresný súd rozhodol nad rámec žaloby, pretože nebolo predmetom tohoto sporu dokazovať, prečo a z akého dôvodu boli finančné prostriedky poukázané na jej účet. Je otázne komu tak vzniklo bezdôvodné obohatenie. Ak aj súd prvej inštancie zistil z vykonaného dokazovania, že by sa mohlo jednať o bezdôvodné obohatenie, nie je možné, aby podľa toho aj rozhodol, pretože žalobca bol v konaní zastúpený právnym zástupcom, teda osobou znalou práva a až do skončenia konania neurobil návrh na zmenu žaloby. Z uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie nekonal v intenciách žaloby a pokiaľ dospel v dokazovaní k presvedčeniu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, mal žalovanej v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovanej uviedol, že žalovaná nezrozumiteľne odôvodnila odvolanie, pretože od podania žaloby trval na zaplatení sumy 36.032,70 Eur s príslušenstvom, ktorá suma jej bola poukázaná na bankový účet ešte v slovenských korunách. Túto skutočnosť ani žalovaná nikdy nepoprela. Žaloba bola podaná dôvodne a to aj vzhľadom na všetky dôkazy doložené do súdneho spisu. Žalovaná počas konania žiadnym spôsobom nepreukázala pravdivosť svojich tvrdení a ani nepredložila/neoznačila dôkazy. V žalobnom návrhu jasne, určito a zrozumiteľne špecifikoval svoj žalobný nárok a z preukázaných tvrdení vyplýva, že poskytol žalovanej peňažné prostriedky, ktoré nevrátila a preto, okresný súd správne rozhodol, keď jej uložil povinnosť zaplatiť mu sumu 36.032,70 Eur. V rámci vyjadrenia k odvolaniu poukázal na z rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 Cdo 196/2009. Na základe uvedeného potom navrhol, aby odvolací súd rozhodnutie prvoinštančného súdu potvrdil a uložil žalovanej povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania.

4. Na vyjadrenie žalobcu k odvolaniu žalovaná uviedla, že vo svojom odvolaní popísala v čom vidí nedostatky napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolanie nepovažuje za nedôvodné a od začiatku konania uvádzala len pravdivé skutočnosti. Žalobca nič podstatné vo svojom vyjadrení neuviedol.

5. Žalobca na vyjadrenie žalovanej uviedol, že žalovaná v písomnom podaní neuviedla žiadne podstatné skutočnosti ani argumenty a trvá na svojich predchádzajúcich vyjadreniach.

6. V dôsledku odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací podľa § 34 CSP (ďalej len „odvolací súd“), vec preskúmal v medziach daných § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s § 385 ods. 1 CSP a contrario rozsudok okresného súdu vo výrokoch I. a III. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. Odvolací súd po preskúmaní spisového materiálu, ako aj dôvodov odvolania konštatuje, že súd prvej inštancie náležite a správne zistil skutkový stav veci a v zmysle § 383 CSP, je ohľadom skutkového stavu, tak ako bol zistený okresným súdom viazaný. Je potrebné zdôrazniť, že žalovaná, ako odvolateľka, neuviedla v odvolaní žiadne nové skutočnosti, ktoré by neboli známe súdu prvej inštancie, ani nežiadala doplniť dokazovanie za podmienok stanovených v § 384 ods. 2, 3 CSP o ďalšie nové relevantné skutočnosti, ktoré nemohli byť bez jej viny prezentované v prvoinštančnom konaní. Odvolaním len spochybnila vyvodený právny názor súdu prvej inštancie na podklade vykonaného dokazovania a namietala dôvody a právne posúdenie veci, pokiaľ prvoinštančný súd uviedol, akými úvahami sa pri rozhodnutí spravoval a na podklade ktorých skutočností zaujal právny názor vyslovený vo výrokoch rozsudku. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o odvolaní vychádzal z takto zisteného skutkového stavu, pretože nebol dôvod doplniť alebo zopakovať dokazovanie. (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3, § 385, v spojení s § 366 CSP).

8. Odvolací súd (viazaný konkrétnymi odvolacími dôvodmi a rozsahom odvolania) konštatuje, že predmetom odvolacieho konania je tvrdenie odvolateľky, že: „... súd nekonal v intenciách žaloby a pokiaľ dospel v dokazovaní k presvedčeniu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno mal žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú...“, ku ktorému tvrdeniu uvádza nasledovné: Predmet konania (rámec sporu) v typicky sporovom konaní determinuje žalobca, ako dominus litis (pán sporu), ktorý disponuje konaním a vymedzuje jeho predmet žalobným petitom, v nadväznosti na skutkové a spravidla

aj právne tvrdenia obsiahnuté v žalobnom návrhu. Povinnosťou strany sporu je uvádzať rozhodné právne skutočnosti a tieto najmä podoprieť relevantnými a hodnovernými dôkazmi a nie je však v zásade ich povinnosťou svoj nárok aj právne kvalifikovať. Pokiaľ je súčasťou žalobného tvrdenia okrem skutkových okolností aj právne vymedzenie a právna kvalifikácia uplatneného nároku, takto vymedzenou právnou kvalifikáciou stranami sporu súd nie je viazaný. Súd sám z úradnej povinnosti skúma či tvrdené skutočnosti možno podriaďiť pod tú ktorú právnu normu, na základe ktorej bude možné vyvodiť plnenie, resp. potvrdiť skutočnosti, ktoré bránia tomu, aby bola žalobe vyhovievané alebo bola zamietnutá. Inými slovami, právna kvalifikácia je vecou súdu. (pozri. napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Cdo 196/2009 zo dňa 22. septembra 2010). V súvislosti s uvedeným odvolací súd považuje za nevyhnutné poukázať aj na princípy CSP, vyplývajúce z čl. 8 a 9 CSP, na základe ktorých sú strany sporu povinné označiť dôkazné prostriedky na preukázanie svojich tvrdení a označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci.

9. Podľa čl. 8 CSP sú strany sporu povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

10. Podľa čl. 15 ods. 1 CSP, dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

11. Podľa § 149 CSP, prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

12. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

13. Podľa § 152 CSP hmotnoprávna námietka je právny úkon strany spôsobujúci zmenu, zánik alebo oslabenie práva protistrany.

14. Podľa § 153 ods. 1 CSP, strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

15. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

16. Z uvedeného vyplýva, že účastníci konania nie sú povinní uplatnený nárok správne právne kvalifikovať, pretože právna kvalifikácia je záležitosť súdu a v prípade nesprávne právne uplatneného nároku súd túto právnu kvalifikáciu správne upraví (súd pozná právo - iura novit curia). Z uvedených dôvodov odvolací súd potom vyhodnotil odvolaciu argumentáciu žalovanej ako nedôvodnú. Z obsahu spisu vyplývajú skutočnosti, že žalobcom uplatnený nárok je dôvodný, pričom ide o typickú žalobu na plnenie a nárok z neho uplatnený v sume 39.832,70 Eur, ktorá suma bola poukázaná žalovanej bankovým prevodom v slovenských korunách a ktorá skutočnosť nebola spochybnená. Teda tvrdenie žalovanej, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno na preukázanie prijatia peňažných prostriedkov na účte žalovanej ani nemôžu byť predmetom odvolacieho konania. Rovnako však nie je predmetom odvolacieho konania ani záver súdu, že ani žalovaná neuniesla dôkazné bremeno ohľadom tvrdeného právneho titulu prijatia nespochybnenej peňažnej sumy. Odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi, ktoré spočívali výlučne len na tvrdení nesprávnosti meritórneho rozhodnutia, pokiaľ súd vec právne kvalifikoval odlišne od právnej argumentácie žalobcu a na tvrdení, že súd prvej inštancie konal a rozhodol nad rámec žalobného petitu. Odvolací súd sa v plnej miere stotožňuje s rozhodnutím okresného súdu, ktoré je správne a zákonné a i odôvodnenie je dostatočne jasné a zrozumiteľné. Správne okresný súd vyhodnotil i tú skutočnosť, že poskytnuté finančné prostriedky nepovažoval za vzájomnú kompenzáciu, eventuálne, že boli predmetom nepomenovanej zmluvy alebo boli predmetom darovania. Pokiaľ tak strany sporu - a to ani jedna - neuniesli dôkazné bremeno, správne potom súd prvej inštancie peňažný nárok uplatnený žalobcom právne kvalifikoval s poukazom na zákonné ustanovenia § 451 ods. 1, 2 občianskeho zákonníka ako plnenie prijaté žalovanou bez právneho dôvodu, čomu potom svedčí právna kvalifikácia poukázania a prijatia tohto peňažného nároku titulom bezdôvodného obohatenia sa žalovanej na úkor žalobcu. Pokiaľ žalovaná nepreukázala (v spore neprodukovala žiaden dôkaz) z akého dôvodu prijala na svoj bankový účet sumu 1.200.000 Sk, ktorú poukázala bývalá manželka žalobcovi titulom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva bývalých manželov v zmysle dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva uzatvorenej dňa 11. júla 2008 (pozri čl. III tejto dohody), potom bol nárok žalobcu na vrátenie plnenia poskytnutého z nepreukázaného právneho dôvodu, dôvodný a okresný súd žalovanú správne zaviazal na zaplatenie žalobcovi zvyšnej časti sumy, a to po

odpočítaní čiastočných plnení v období od septembra 2020 do januára 2021 spolu v sume 3.800 Eur. Na základe preukázaných skutkových tvrdení potom okresný súd správne kvalifikoval predmet sporu a rovnako správne vo veci meritórne rozhodol.

17. V nadväznosti na vecnú správnosť meritórneho výroku I. (v spojení s odvolaním nenapadnutým meritórnym výrokom II. rozsudku súdu prvej inštancie) a konštatovanie plného procesného úspechu žalobcu je potom vecne správny aj závislý výrok III. rozsudku, ktorým súd prvej inštancie v súlade so zásadou zohľadnenia miery procesného úspechu a neúspechu strán sporu (pozri. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6Obo/243/2007 zo dňa 27. novembra 2008), vyplývajúcej z § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP, uložil povinnosť žalovanej zaplatiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 % v stanovenej lehote. Odvolací súd preto z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v meritórnom výroku I. a v závislom výroku III. podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu strán v konaní (§ 255 CSP) a vyslovil, že žalovaná, ako procesne neúspešná strana sporu, je povinná zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške samostatným uznesením v súlade s § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
- b) kto ho robí,
- c) ktorej veci sa týka,
- d) čo sa ním sleduje a
- e) podpis.

(§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Strany konania majú možnosť zvoliť si advokáta alebo obrátiť sa na Centrum právnej pomoci so žiadosťou o poskytnutie právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Žiadateľ, u ktorého hrozí nebezpečenstvo zmeškania lehoty, môže zároveň so žiadosťou požiadať centrum o predbežné poskytnutie právnej pomoci (§ 11 ods. 1 zákona č. 327/2005 Z.z.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Ak má dovolanie vady podľa § 429 a dovolateľ na výzvu súdu prvej inštancie na odstránenie väd neodstráni vady, následkom neodstránenia väd dovolania je odmietnutie dovolania.